

had, zijn de mieren ook in 1944 te voorschijn gekomen, halverwege Juni. De door muizen, motten, mieren en menschen veel geplaagde huisvrouw heeft echter alles, zoodra zich een mier vertoonde, onmiddellijk vernietigd. Ik vernam alleen, dat er wel weer eenige gevleugelde exemplaren bij waren. Het is dus wel zeer jammer, dat deze niet bewaard bleven, zoodat niet geconstateerd werd, of er ditmaal ook ♂♂ bij waren.

Later werden mij toch nog 2 gevleugelde exemplaren van 1944 gezonden; dit bleken ook weder ♀♀ te zijn.

Nunspeet, October 1944.

Aporia crataegi L.

door

D. MAC GILLAVRY.

Behalve misschien in Limburg is het waarnemen in ons land van *Aporia crataegi* L. toch iets uitzonderlijks, tenminste volgens eigen ervaring. Het viel mij op, dat in 1943 in Juni te Nunspeet de vlinder nogal te zien was, meestal in de buurt waar sleedoorn stond. Het is mij echter niet gelukt daarna ook maar een enkele rups van dezen dagvlinder te ontdekken. Ook het inspecteeren van sleedoornstruiken in den winter naar spinsels, was voor mij steeds vruchteloos. Deze dagvlinder behoort tot de kleinere categorie der inheemschen, die als onvolwassen rups overwinteren. In 1944 zag ik pas eind Juni een enkel exemplaar vliegen en 2 Juli kon ik er een buitmaken. De krachtige vlucht van deze vlinders is wel zeer afwijkend van het gefladder van de overige witjes en doet eerder aan die van een *Papilio* denken.

Wellicht is het niet ondienstig hier nog een oude waarneming over dezen vlinder mede te deelen, die ik verstoopt vond op pag. 5—6 van het Verslag der 18e algem. verg. der Ned. Ent. Ver. op 5 Juli 1862 (Tsch. v. Ent. VI, 1863). Deze waarneming staat nl. niet onder de wetenschappelijke mededeelingen en behelst, dat C. J. T e n g b e r g e n *Pieris Crataegi* in 1862 in menigte bij Nijmegen had zien vliegen.

Nunspeet, 2 Juli 1944.

Paardenzweet een afweermiddel tegen wantsen en vlooiën?

door

D. MAC GILLAVRY.

Sloopers, die met bedwantsen besmette krotten moeten afbreken, schijnen de gewoonte te hebben hun jassen den nacht te voren over de ruggen van bezweete paarden te leggen. Dit zou volgens hen het meebrengen van bedwantsen met hun kleeren verhinderen.

Daar mijn exemplaar van Haase „Die Bettwanze” op het oogenblik voor mij onbereikbaar is, verzocht ik collega Reclaire om eens te willen nazien, of in dat geschrift iets voorkomt over deze bestrijdingswijze van *Cimex*. Hij vond daaromtrent niets. Men zou moeten onderstellen, als het feit waar is, dat paardestallen, ook in met wantsen besmette gebieden, vrij zouden moeten zijn van *Cimex*-plaag. Wie weet er meer van?

Ook zelf had Reclaire nooit van het wantsen-werend vermogen van paardenzweet gehoord. Wel had men hem verteld, dat, als men slapen wil in een sterk met vlooiën bezette kamer, men zich in een gebruikte paardedeken moet wikkelen om voor de vlooiënsteken gevrijwaard te zijn.

Menschen, bekend met het boerenbedrijf, zeggen, dat paarden nooit vlooiën hebben. Is dit waar?

Schapenzweet schijnt ook een vlooiën afstootend vermogen te hebben, zie bv. het artikeltje „Flöhe gehen nicht an Schafe” in Kraucher's Entom. Jahrb. 1924/25 (1924), p. 208. Dit artikel is ontleend aan de Soc. ent. No. 7, 1924. Hierin wordt medegedeeld, dat in een farm te Mazagan (Marokko) drie door steenen muren gescheiden afdeelingen zijn, voor menschen, zwijnen en schapen. De twee eerste afdeelingen wemelen van de vlooiën (de soort wordt niet medegedeeld). Daarentegen is de schapen-afdeeling vrij van vlooiën. Worden de schapen in een der andere afdeelingen gebracht, dan blijven zij vrij, in tegenstelling met de menschen. De redactie (i.e. Kraucher) oppert de mogelijkheid, dat dit te wijten is aan het groote potaschgehalte van schapenzweet.

Bergen (N.H.), Juli 1945.